

SIMONA ROŠKOVÁ

A romantic couple is shown in a close embrace, looking into each other's eyes. The man, on the left, has dark, wavy hair and a light beard, wearing a light pink suit jacket over a white shirt. The woman, on the right, has dark hair styled in an updo and is looking up at him. They are surrounded by large, stylized white petals with gold outlines, creating a dreamlike, floral environment. The overall color palette is soft, with whites, pinks, and golds.

OSTANE TO MEDZI NAMI

Pokračovanie bestsellera
NEPÝTAL SA, ČI TO ZVLÁDNEM

MODERNÉ ROMÁNY

SIMONA ROŠKOVÁ

OSTANE TO
MEDZI
NAMI

OSTANE TO MEDZI NAMI

I. vydanie

Copyright © 2026 Simona Rošková

MODERNÉ
ROMÁNY

Vydalo vydavateľstvo MERIDIANO-press, s.r.o.

Myslavská 120/94, 04016 Košice ako svoju 91. publikáciu

www.moderneromany.sk

Moderné romány

moderne_romany

Zodpovedná redaktorka: RNDr. Iveta Baníková

Grafický design obálky: Branislav Hudák

Sadzba: Branislav Hudák

Tlač: TBB, a.s., Banská Bystrica

ISBN 978 - 80 - 8214 - 259 - 7

PDF 978 - 80 - 8214 - 260 - 3

EPUB 978 - 80 - 8214 - 261 - 0

MOBI 978 - 80 - 8214 - 262 - 7

SIMONA ROŠKOVÁ

OSTANE TO MEDZI NAMI

MODERNÉ
ROMÁNY

moderné romány

Copyright © Simona Rošková 2026

Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom autorkinej fantázie alebo sú súčasťou vymysleného deja. Akákoľvek podobnosť so skutočnými udalosťami, miestami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.

Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováná alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez písomného súhlasu vydavateľstva.

PROLÓG

*Odísť je niekedy otázka jedného kroku.
Zostať je rozhodnutie, ktoré musíš urobiť každý deň
znova.*

Niektoré ženy čakajú na lásku.

Ja čakám na muža, ktorý sa ku mne nemôže vrátiť.

Čakať na muža vo väzení nie je nič romantické. Je to samota, neistota a rozhodnutie, ktoré musím každý deň obhajovať.

Pred svetom.

Aj pred sebou.

Keď sa za Eliasom zavreli väzenské dvere, niečo sa zavrelo aj vo mne. Svet sa však nezastavil. Ľudia chodili do práce, smiali sa, plánovali dovolenky. Dni ubiehali ďalej, akoby sa nič nestalo. Len môj čas odvtedy plynul inak. Meral sa od návštevy k návšteve, od listu k listu, od nádeje k nádeji. Vybrala som si ho. Aj s jeho minulosťou. Aj s rokmi, ktoré nás delia. Nikto ma nenútil zostať. Nebola to hrdinská obeť ani slepá zamilovanosť. Len tiché rozhodnutie, ktoré robím každé ráno znova, keď sa budím sama. Keď vedľa mňa zostáva prázdna polovica postele.

Ľudia hovoria, že som blázon. Možno majú pravdu. Ale oveľa väčšie šialenstvo by bolo vzdať sa človeka, ktorého milujem, len preto, že je to jednoduchšie.

Tvrdia, že si ničím mladosť. Že láska nemá vyzerat takto.

Ľudia nechápu, prečo nezačnem žiť normálne. Vraj premrhávam najlepšie roky svojho života, ktoré rýchlo utečú, a ja zostanem s prázdnyimi rukami.

Možno majú pravdu. Ale toto je moja voľba. Nie ich. Nevedia, aké je milovať človeka, ktorého sa nemôžem dotknúť, a napriek tomu ho cítim v každom nádychu. Možno som naivná. Možno som slabá.

Čakanie na Eliasa nie je trest ani obeť. Je to dôkaz, že verím v nás, aj keď všetci okolo mňa kričia, že by som nemala. Je to rozhodnutie, akou ženou chcem byť. Vernou aj v dňoch, keď pochybujem.

Na čakaní nie je nič krásne. Bolí. A nie sú to len dni, ktoré sa vlečú jeden za druhým. Najhoršie sú noci. Nekonečné hodiny ticha, keď mám pocit, že z tmy počujem jeho hlas, no ruky, po ktorých túžim, sú odo mňa na míle vzdialené.

Každý deň je skúška.

Každá noc boj.

Keď zavriem oči, vidím jeho pohľad a počujem jeho sľub, že sa vráti. Niekedy si predstavujem, že otvorím dvere a on tam stojí. Že jeho hlas rozbije ticho bytu. A potom sa prebudím.

Nebojím sa samoty. Bojím sa toho, že raz budem z čakania unavená. Že možno stretnem niekoho, kto bude stáť predou mnou slobodný, skutočný, s rukami pripravenými

moderné romány

objať ma. Niekoho, kto mi ponúkne obyčajné šťastie bez čakania a sľubov. A ja na chvíľu zabudnem, komu patrím. Ten strach je horší než samotné čakanie.

A potom príde list. Obyčajná obálka, ktorá mi vráti silu pokračovať. Jeho písmo poznám naspamäť. Keď čítam jeho slová, múry medzi nami sa na chvíľu rozplynú. Znova viem, prečo čakám. Prečo každé ráno vstávam.

Nie preto, že musím.

Ale preto, že verím, že raz príde deň, keď medzi nami už nebude stáť nič.

1.

(po ďalších troch rokoch)

Keď som zavrela dvere kvetinárstva, ulica ma privítala chladným podvečerným vzduchom. Vôňa kvetov sa miešala s vôňou mokrého asfaltu. Pred malou chvíľou sa mestom prehnala krátka búrka a vzduch zrazu voňal inak.

Konečne.

Po dňoch neznesiteľnej horúčavy to bola úľava. Na chodníkoch sa leskli kaluže, v ktorých sa odrážali svetlá výkladov. Mesto pulzovalo tlmeným ruchom. Z diaľky ku mne doliehal zvuk električky. Jej kovové kolesá škrípali po koľajniciach. Občas sa ozval klaksón auta. Väčšina ľudí kráčala rýchlo, so sklonenými hlavami, akoby čakali, že sa dážď každú chvíľu vráti.

Bol piatok.

Pred podnikmi postávali skupinky mladých ľudí odhodlaných osláviť koniec pracovného týždňa. Môj pohľad upútal mladý pár. Stáli tesne pri sebe, objímali sa a smiali, akoby na svete neexistovali žiadne starosti. Pri pohľade na nich ma prepadla závisť. Závidela som im. Ich bezstarostný

smiech mi bolestivo pripomenul, ako dávno som sa naposledy smiala ja.

Pre nich bol piatok vytúžený deň, pre mňa tichý rituál.

Každý piatok som kráčala tou istou trasou. Rovnaké ulice, rovnaký rytmus krokov. Cesta k sestre pre mňa predstavovala jedinú istotu, niečo pevné a nemenné v čase, keď sa mi život rozpadal pod rukami. Poznala som ju naspamäť, každý roh, každú budovu, a predsa som sa na ňu pozerala inými očami. Akoby som tými ulicami len prechádzala, namiesto toho, aby som v nich naozaj žila.

Minula som malú pekáreň, z ktorej sa šírila vôňa čerstvého chleba. Na rohu ulice predával starý muž gaštany z hrdzavého vozíka.

„Horúce, sladké!“ kričal.

Jeho hlas sa miešal so šumom mesta. Para z gaštanov stúpala do vzduchu a na chvíľu sa mi zdalo, že svet spomalil. Zastavila som sa bez toho, aby som vedela prečo. Možno preto, že niektoré veci si nás nájdú samy. Myšlienky mi sklzli k Eliasovi. Spomienka na to, ako mi v tehotenstve kúpil gaštany, bola príliš živá. A príliš bolestivá. Papierové vrečko bolo vtedy horúce, páľilo ma v dlaniach, no nechcela som ho pustiť z ruky. Cítila som sa bezpečne. Milovaná.

Teraz ma pichlo pri srdci.

Ticho.

Ostro.

Nečakane.

Tak ako pichajú spomienky, ktoré nebolia ešte dosť na slzy. Odvrátila som pohľad. Na chvíľu sa mi zastavil dych.

Do očí sa mi tisli prekliatie slzy. Gaštany voňali stále rovnako. Len ja som bola iná.

Potiahla som nosom a vyvrátila pohľad k oblohe. Nechcela som plakať. Zabočila som do tichšej ulice, ruch mesta som nechala za sebou. S každým krokom, ktorým som stúpala hore kopcom na sídlisko ku Karolíne, sa zvuky mesta vzdiaľovali. Autá, smiech, hlasy. Všetko zostávalo za mnou. Prechádzka bola dlhá, no mne to neprekážalo. Kopec ma prinútil spomaliť a dýchať hlbšie. Myšlienky ma vrátili tam, kam som nechcela.

Vôňa gaštanov ma stále štekľila v nose. Nechcela som myslieť na svoju dcéru, ale môj mozog mal na to iný názor. Myslela som na dni, keď sa mi ruky samy kládli na rastúce brucho. Na strach, ktorý sa miešal s vierou, že všetko bude v poriadku. Na budúcnosť, ktorá mala vtedy ešte tvár a meno.

Amélia.

Jej meno sa vo mne ozvalo potichu, no bolestivo. Vyslovila som ho len v mysli. Vždy len tam. Amélia, ktorú som nikdy nedržala v náručí tak dlho, ako som mala. Amélia, ktorá zostala len spomienkou. Prázdny miestom v mojom živote. Tichom, ktoré sa nedalo ničím zaplniť.

Zastavila som sa a na chvíľu zavrela oči. Bola to stará bolesť. Nie ostrá. Skôr hlboká. Taká, s ktorou sa človek naučí žiť, ale nikdy si na ňu nezvykne.

Je to už päť rokov. Päť dlhých rokov od chvíle, keď Amélia odišla. Svet sa odvtedy nezastavil. To len ja som mala pocit, že niečo vo mne áno. Päť rokov a ja stále neviem, aké by to bolo. Držať ju v náručí, počítať jej prstíky,

bozkávať jej líčka, česať ju. Uspávať. Utierať jej slzy. Päť rokov a stále myslím na to, ako by dnes vyzerala. Aké by mala vlásky. Aký by mala hlas. Či by sa smiala tak, ako som si to kedysi predstavovala. Neexistujú dni, kedy by som na ňu nemyslela. Sú len dni, keď sa mi to darí lepšie skrývať. Päť rokov ubehlo aj odvtedy, čo žijem bez Eliasa. Päť rokov samoty. Bez dcéry. Bez muža, ktorého milujem.

Zostala som len ja a ticho, ktoré ma sprevádza všade. Prenasleduje ma z izby do izby, z miesta na miesto, z jedného dňa do druhého.

Môj najväčší nepriateľ je čas. Vlečie sa pomaly. Ale naučil ma, ako mám fungovať. Ako mám každé ráno vstať a ísť do práce, ako sa mám usmievať na cudzích ľuďoch.

Naučila som sa žiť tak, aby nebolo vidieť, že sa večer nemám ku komu vracieť. Že nemám komu napísať, že som dorazila domov.

Zostali mi len spomienky. A návštevy.

V presne určené dni, v presne určené hodiny. A presne vymedzený koniec.

Vždy rovnaký múr. Vždy rovnaký postup.

Rovnaká kontrola.

Ukazujem kabelku, vyzliekam si kabát, odkladám mobil do skrinky.

A zakaždým mám pocit, že za tými múrmi nechávam viac, než by som chcela. A potom ho uvidím. Tú tvár. Tie oči. A na sekundu zabudnem, že patríme do dvoch rôznych svetov. Vždy, keď ho vidím, srdce mi zradí rozum. Aj ono zabudne, kde sme. Zabudne, prečo tu sedíme. Rozbúcha sa presne tak ako kedysi. Akoby mu stačilo, že Elias sedí

predo mnou a všetko ostatné okolo nás prestalo existovať. Srdce si ho nepamätá ako väžňa. Pamätá si ho ako muža, ktorý ma ľúbi a ktorého ľúbim ja.

Kráčala som hore kopcom a cítila, ako mi hrud' s'ahuje bolesť. Dôverne známa bolesť. Ako starý tieň, ktorý ma nikdy neopustil. Tie prekliate gaštany ju vytiahli na povrch. Pripomenuli mi časy, keď som verila, že ešte môžeme byť rodina. Že budeme traja.

V duchu som preklínala predavača gaštanov. Za tú vôňu. Za to, že mi pripomenul niečo, čo sa roky snažím udržať pod kontrolou.

Vedela som, že on za nič nemôže. Že si len robí svoju prácu. A predsa som cítila hnev. Hlúpy, nespravodlivý, detinský. Hnevala som sa naňho, že narušil krehkú rovnováhu, ktorú som si vybudovala. Že vo mne znovu prebudil spomienky, ktoré som dnes nechcela otvárať. Že mi pripomenul Améliu a Eliasa. Že mi znova ukázal, aké je všetko krehké.

Ten hnev však netrval dlho. Rozplynul sa tak rýchlo, ako prišiel. Nahradila ho únava. A pocit viny. Pretože som vedela, že sa vlastne nehnevám na toho muža s gaštanmi. Hnevám sa na svet a na život, ktorý žijem bez mojich milovaných. Zhlboka som sa nadýchla a urobila to, čo robím už roky. Zahнала som myšlienky, aby som dokázala ísť ďalej.

Konečne som zbadala panelák, v ktorom bývala moja sestra. Pomaly sa zvečerievalo, ale aj napriek siedmej hodine bol septembrový večer príjemný a teplý. Sídliisko sa pomaly ukladalo na nočný spánok. V niektorých oknách sa rozsvietili svetlá. Jedno po druhom, akoby niekto zapaloval malé majáky. Z pootvorených balkónov sa niesla vôňa večere, z iných tlmený zvuk televízora. Otvorené balkóny prezrádzali útržky cudzích životov. Počula som smiech, hádku, hudbu, ktorá sa miešala so šumom stromov. Všimla som si, že na lavičke pri vchode sedí staršia žena. Keď som prišla bližšie, spoznala som v nej sestrinu susedu z prvého poschodia. Listovala v nejakom časopise, hoci už na neho ledva mohla vidieť. O pár metrov ďalej sa naháňali deti. Ich hlasy sa rozliehali medzi panelákmi. Sídliisko vôbec nepôsobilo smutne.

Spomalila som.

„Dobry večer,“ slušne som pozdravila starenku sediacu na lavičke.

„Aj tebe, dušička,“ ozvala sa milo na môj pozdrav a vyčarila úsmev.

„Ideš ku Karolínke?“ vyzvedala. Zatvorila časopis a čakala na moju odpoveď.

„Áno, teta, idem,“ odvetila som prívetivo.

„Určite sa poteší. Rodina sa má navštevovať,“ povzdychla si. „Na mňa doma nikto nečaká,“ dodala potichu.

Ani na mňa, pomyslela som si vzápätí, ale mlčala som.

„Podťe, pomôžem vám. Je už neskoro. Odprevadím vás,“ ponúkla som sa jej.

„Si dobré dievča,“ usmiala sa a namáhavo vstala.

Chytila som ju pod pazuchu a pomaly sme vošli do brány. Dvere sa za nami zavreli a hluk sídliska zostal vonku.

„Vieš,“ prehovorila po chvíli. „Najhoršie na samote nie je ticho,“ zastavila sa, akoby hľadala ďalšie slová. „Najhoršie je, že si naň človek zvykne,“ povzdychla si.

Stisla som jej ruku o niečo pevnejšie. Chcela som ju povzbudiť. Povedať jej niečo pekné. Niečo, čo by ju zahrialo, ale absolútne som netušila čo. Všetko, čo mi napadalo, znelo ako fráza, hoci som dôverne vedela, ako sa cíti.

„Samota je najhoršia večer. Cez deň sa dá ešte oklamať. Upracem, idem do obchodu, pustím si rádio alebo len tak sedím na lavičke. Ale keď sa zotmie a všetko stíchne... Vtedy si uvedomím, že môj byt je prázdny,“ dodala bolestne a pohla sa o pár metrov.

Slová mi uviazli v hrdle. Nedokázala som jej povedať niečo, čomu som sama neverila. Samota, ako taká, je rovnaká pre každého. Na vekú nezáleží, keď sa nemáš ku komu vracať. Napadlo mi, že jej poviem, že zajtra bude lepšie. Ale klamala by som. Mám jej povedať, že nie je

sama? Znova by som jej klamala. Bola sama. Rovnako ako ja.

Moje myšlienky prerušil starenkin prívetivý hlas.

„Ale ty si mladá. Nepočúvaj ponosy starej ženy,“ zasmiala sa. „My staré baby sa sťažujeme, aj keď máme dobrý deň. To už k veku patrí.“

Zastali sme pri výťahu. Kovové dvere cinkli a roztvorili sa. Stlačila som jednotku.

„Viete,“ ozvala som sa napokon. „Niekedy úplne stačí, keď má človek s kým prehodiť aspoň pár slov.“

Pozrela sa na mňa prekvapene a potom sa usmiala.

„Tak to mi na dnes stačilo,“ potľapkala ma po ruke. „Ďakujem, dievča.“

Výťah zastavil na prvom poschodí.

„Dobrá noc a dobre sa vyspíte.“

Kovové dvere sa roztvorili. Starenka mi kývla na pozdrav a dvere sa za ňou zavreli.

Odomkla som si vlastným kľúčom. Karolína trvala na tom, aby som ho mala. Ten zvuk som poznala naspamäť. Krátke cvaknutie, ktoré mi vždy pripomenulo, že sem patrí.

„Teta Vanda!“

Sofia pribehla ku mne skôr, než som stihla zavrieť dvere. Mala dvanásť rokov. Vek, keď už nebola malé dievča, ale ešte ani dospelá. Svetlé vlasy jej padali do tváre v neupravenom cope a v očiach mala iskru, ktorú som jej potajomky závidela. Bola hlučná, živá a plná života.

„Ahoj,“ usmiala som sa a objala ju. Bola vysoká a chudá. „Zase si vyrástla,“ poznamenala som, krútiac hlavou.

V ružových teplákoch a tričku s krátkym rukávom rovnakej farby len pretočila oči a rozhodila rukami.

„To mi hovoríš zakaždým, keď ma vidíš, teta,“ zasmiala sa uvoľnene a stratila sa vo svojej izbe.

Zastala som v predsieni a pomaly si vyzúvala topánky. Robila som to vždy, keď som potrebovala získať čas. Nechcela som, aby Karolína videla, že som myšlienkami inde. Kabátik som prehodila cez vešiak, keď som začula hlasy z kuchyne.

Karolína sa s manželom rozprávala potichu, no aj tak som počula dosť.

„Nemôžeme jej to povedať len tak,“ zachytila som sestrin ustráchaný hlas.

„Ja viem,“ odvetil Laco.

Počula som, ako si obaja sťažka povzdychli. V hlave mi zablikala kontrolka. Možno mi chceli povedať, aby som obmedzila svoje návštevy. Že potrebujú viac priestoru pre seba. Horúčkovo som uvažovala, čo je také tajné, že mi to nemôžu povedať priamo.

„Nemôžeme to skrývať donekonečna,“ ozval sa znova Lacov hlas.

„Máš pravdu, miláčik. Už minule mi povedala, že sa jej zdá, že som pribrala.“

Zamrzla som. Dľaň mi vyletela k ústam. Žeby bola moja sestra tehotná? Rýchlo som tú myšlienku zahнала. Mala predsa tridsaťosem rokov. Na ďalšie dieťa už nebola najmladšia. Alebo nie? Zahmlilo sa mi pred očami.

„Je to pre ňu stále citlivá téma. Aj keď prešlo už dosť času...“

Viac som nepočula. Len tlmený šepot. Hrdlo mi nečakane stiahlo. Spomienky na moju dcérku sa vrátili skôr, než som ich stihla zahnať. Z rúk mi vypadla topánka a s bucho-
tom dopadla na podlahu.

„Ahojte!“ zakričala som smerom do kuchyne a nasadila milý úsmev. Navonok som bola pokojná. Bola to maska, ktorú som nosila každý deň. Zhlboka som sa nadýchla. Potom ešte raz.

„Ahoj sestračka,“ ozvala sa Karolína.

Prešla som do kuchyne. Laco sedel za stolom a tváril sa, že číta noviny.

„Vitaj,“ privítal ma vlašne. Videla som, že sa mi nedokáže pozrieť do očí.

„Kde si bola tak dlho? Zase si išla pešo?“ vypytovala sa Karolína a otočila sa k skrinke.

Zdalo sa mi, že je nervózna. Otvárala dvierka, zatvárala ich, no nič z nich nevyberala.

„Naberiem ti francúzske zemiaky?“ opýtala sa ma. „Určite si hladná,“ zamrmlala. „Urobím ti aj kapučíno?“

Sadla som si oproti Lacovi.

„Dám si francúzske a potom kapučíno,“ odvetila som pokojne. Môj žalúdok však robil kotrmelce. Vedela som, že tento piatok nebude ako ostatné.

Karolína položila tanier s francúzskymi zemiakmi na stôl. Oprela sa o linku a sledovala ma. Laco mal pred sebou rozložené noviny, no bolo mi jasné, že ich nečíta.

„Tak čo máš nové?“ opýtala sa sestra až príliš veselo.

Pokrčila som plecami.

„Nič zvláštne. Práca, kvetinárstvo. Všetko ide tak nejako rovnako.“

„Som rád, že sa ti darí,“ poznamenal Laco bez toho, aby dvihol zrak od novín.

„Aj ja. Ľudia stále kupujú kvety.“

Na chvíľu zavládlo ticho, len príbor cinkal o tanier.

„A ty?“ pozrela som na Karolínu. „Ako sa máš?“

„Dobre,“ odvetila príliš rýchlo. „Som unavená... ale to je po celom týždni roboty normálne,“ dodala chvatne.

Ten rozhovor bol trápny. Mala som pocit, že odrazu mi je Karolína na míle vzdialená. Akoby bola cudzia. Uhýbala pohľadom. Všimla som si, ako sa letmo pozrela na Laca. On jej pohľad opätovoľ a jemne prikývol, akoby ju uistoval, že je všetko v poriadku.

Jedla som pomaly, vôbec som nebola hladná. Každé sústo som prehltla len preto, že som vedela, že by som mala jesť.

„Sofia má samé jednotky,“ prehovorila po chvíli Karolína.

„Fakt?“ zatiahla som ironicky. Vedela som, že moja neteť je najlepšia v ročníku. Karolína ale zjavne nebola vo svojej koži, trepala dve na tri.

„Šikovná po mame,“ dodala som a žmurkla. Čakala som, kedy sestra naberie odvalu a povie mi to veľké tajomstvo, kvôli ktorému sa teraz správala, akoby ma ani nepoznala. Určite som jej to neľahčovala.

Karolína sa slabo usmiala, no hneď nato si povzdychla. Ten povzdych bol dlhý a ťažký. Znova sa pozrela na Laca.

Položil noviny bokom, Karolína sa pohla smerom k nemu. Laco chytil manželku za zápästie. Krátko. Nenápadne. A predsa som si to všimla. Začala som ich nenápadne pozorovať.

Ako sa na seba kradmo pozerajú.

Ako Karolína žmolí okraj dlhého voľného trička.

Ako Laco sedí neprirodzene vzpriamene.

„Čo ste takí divní?“ zasmiala som sa a položila príbor. Odsunula som tanier pred seba. „Ďakujem,“ hlesla som.

„Urobím ti kapučíno,“ zahlásila Karolína náhle.

Odpovedi na moju otázku sa vyhla.

V kuchyni bolo neznesiteľné ticho. Príliš ticho na manželov, ktorí sú spolu roky.

Keď položila šálku kávy pred môj nos, ucítila som vôňu škoric a ešte niečo.

Napätie.

Strach.

„Poďme si sadnúť do obývačky,“ navrhla mi.

Prikývla som a vstala. Vzala som kapučíno. Bola som si takmer istá, že príde niečo nepríjemné. Len som netušila, čo.